

De Ster

Rotsformaties in Bryce Canyon-Utah

(Zie blz. 135)

1 Mei 1940

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

45e Jaargang — No. 9

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 · Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

A. D. JONGKEES, Redacteur

Een iegelijk dan, die deze Mijne woorden hoort, en ze doet, dien zal Ik vergelijken bij een voorzichtig man, die zijn huis op een steenrots gebouwd heeft. Matth. 7:24.

INHOUD

HET STERKSTE TER WERELD	<i>Uit de „Improvement Era“</i>	131
BIJ DE VOORPAGINA.		135
VAN DE REDACTIE:		
DE LOGICA VAN ONVERVULDE PROFETIE		136
VAARWEL OF .. TOT WEERZIENS	<i>door J. Schipaanboord Jr.</i>	139
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING.		140
VRAGEN VAN PROTESTANTEN		141
DE KLEINE JOHANNES	<i>door Frederik van Eeden</i>	143

WIJ LEVEREN ALLE SOORTEN

Drukwerk

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJSBRIEVEN
- GEBOORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

n.v. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden

Telefoon 20950 - Giro 79376

Voor het inbinden van Uw boeken is bij ons het adres!!!

HET STERKSTE TER WERELD.

Uit de „Improvement Era”.

WIJ STONDEN op den top van een hoogen, rotsachtigen heuvel boven de stad Quebec. Ver beneden ons stuwde de St. Lawrence rivier haar golven in majestueuse rust zeewaarts. Aan onze rechterzijde bevond zich de groote Victoria-brug, welke de eene zijde met de andere over een afstand van meer dan tweehonderd meter verbindt zonder één enkele ondersteuning. Terwijl wij dit wonder van bouwkunst stonden te bekijken, merkte mijn metgezel op: „Is het niet wonderlijk, wat een mensch al met staal kan doen? Het is het sterkste, dat er op de wereld is.”

„Denkt ge dat werkelijk?” vroeg ik.

Mijn metgezel zweeg. Op dit oogenblik kwam een groote oceanstoomer de bocht van de rivier om en voer onder de brug door. Het schip was een toonbeeld van kracht en veiligheid. Mijn jonge vriend kreeg een nieuw idee.

Met de oogen op de stalen wanden gericht, zeide hij: „Zie daar nog een monument ter eere van de grootheid van deze eeuw van staal. Binnen de stalen wanden van dat schip kunnen de menschen rustig lachen om de woede der elementen.”

Ik vond het niet noodig deze laatste opmerking te beantwoorden. Ik dacht nog aan hetgeen hij over de brug had gezegd en daarom vroeg ik: „Maar is staal werkelijk het sterkste wat bestaat?”

„Daar is geen twijfel aan”,

antwoordde hij met een zekerheid, de jeugd eigen.

„Welnu, laat ons dat eens nader bezien”, begon ik mijn betoog. Men kan om te beginnen, zich tegen zonde niet door middel van stalen muren beveiligen.

Er is geen materiaal dat sterk genoeg is om een gebroken belofte te heelen. Ge kunt de kloof tusschen God en den mensch niet met staal overbruggen.

Zou er in de menschelijke ziel niet iets sterkers huizen?”

„O ja, op het gebied van den geest is de wil natuurlijk het sterkst”.

Ik was niet overtuigd, doch de gedachten, die in mij oprezen, kon ik niet uitspreken, want ons gesprek nam door omstandigheden van buiten af een andere wending. Doch zij lieten mij niet los en des avonds schreef ik ze op. Dit zijn mijn gedachten:

„Is de wil inderdaad het sterkste van de ziel?” Laat ons daar eens over nadenken. Ik kan niet zeggen: „Ik wil”, indien ik ook niet tegelijkertijd kan zeggen: „Ik kan”. Bovendien zal ik nooit, als ik tenminste een gezond standpunt inneem, zeggen „Ik wil”, tot ik kan zeggen: „Ik behoor het te doen?” De zekere overtuiging, dat iets *kan* en *moet* worden gedaan, is de grondstof, waaruit de *wil* is opgebouwd. Deze overtuiging heet geloof. Achter den wil staat het geloof. Achter het geloof staat de God van alle Waarheid.

Het *geloof* is het sterkste ter wereld!

De Brug der Eeuwigheid.

„Geloof is de sleutel tot zeldzame
[kennis,
De kostbare gift van God aan den
[mensch”

Dit is niet slechts dichtertlijk, doch tevens een groote Waarheid. Het geloof is in letterlijken zin de sleutel tot kennis. Wat doet iemand, die iets nieuws leert? Hij overbrugt de kloof tusschen het bekende en het onbekende. Er is geen andere weg, Ziehier een voorbeeld. Toen Morse zijn proeven met de telegrafie begon, wist hij één belangrijk ding. Hij wist, dat een draad geladen met electriciteit, aan beide einden op dezelfde wijze zou werken.

Maar een wijde kloof scheidde dit bekende feit van het onbekende, n.l. dat het mogelijk was de einden van die draad op denzelfden tijd dezelfde letters te laten schrijven. Hoe deze kloof te overbruggen, was nu Morse's probleem. Langs de weg der redeneering kon hij er niet komen. Over de brug van het geloof moest hij gaan, want geloof is de eenige brug, welke van het bekende naar het onbekende leidt.

De aardrijkskundigen uit den tijd van Columbus wisten even goed als hij, dat de aarde rond was. Waarom gingen zij dan niet heen om een korteren weg naar het rijke Oost-Indië te zoeken? Zij misten het inzicht, hetwelk den geest een betere opvatting van het ongeziene en onbekende verschaft. Alleen wat binnen het bereik hunner oogen was, konden zij zien. Zij konden alleen datgene begrijpen, wat de rede in haar langdurig en vaak op dwaalwegen voerend proces,

hun openbaarde. Deze gekluisterde geleerden sloten zich op in hun studeervertrekken en hielden breedvoerige beschouwingen over de rondheid der aarde. Wat bezat Columbus dat zijn tijdgenooten niet hadden? Geloof. Dat de aarde rond was, wist hij met grooter zekerheid dan de aardrijkskundigen. Doch hij bezat nog iets meer en dat was het vermogen de groote beteekenis van die wetenschap in te zien. Uit deze wetenschap: „De aarde is rond”, trok hij onmiddellijk de conclusie: „Indien dat zoo is, dan moet Oost-Indië aan de andere zijde van den Atlantischen Oceaan liggen; als ik dus naar het Westen zeil, moet ik daar aanlanden”. Dit vermogen onmiddellijk de groote beteekenis van het bekende in te zien en hieruit het onbekende af te leiden zonder den gewonen, langzame weg der redeneering te volgen, is geloof. Het is het machtigste attriboot van den Geest. Het is door geloof, dat wij God vinden. Niets ter wereld, behalve het geloof, is sterk genoeg om er een brug van te maken tusschen den mensch en zijn Schepper. Door een telescoop zullen wij God niet kunnen vinden, noch door middel van den microscoop. Men vindt Hem niet in den smeltkroes en de rede zal Hem ons niet openbaren. Zij streeft er wel naar, doch zij streeft tevergeefs. De vraag van den Profeet uit den ouden tijd: „Kunt gij door onderzoek God vinden?” heeft heden aan beteekenis eerder gewonnen dan verloren. Het is alleen door levend geloof, dat wij God kunnen naderen. Slechts door zuivere gemeenschap met God, in ernstig, vertrouwend

gebed, kunnen wij onzen Schepper volmaakt leeren kennen.

Het Schild.

Het geloof is de wapenrusting van de ziel. Geen muur, hoe sterk ook gemaakt, kan ons tegen de invloeden van het kwaad beschermen. Geen ijzeren deur kan ons hart voor de verleidingen der zonde sluiten. De onbeschermdede, menschelijke wil alleen, kan het kwaad dezer wereld niet weerstaan. Slechts de bovenmenselijke kracht, die het geloof aan het menschelijk hart verleent, kan de overwinning op de onzichtbare vijanden behalen.

In de eerste woorden, die Satan sprak, ligt reeds verleiding: „Is het ook”....

Slechts de onwankelbare overtuiging, dat het goede verkieslijker is dan het kwade, kan de verleiding weerstaan. Wanneer iemand in de verleiding komt te liegen, wat is het dan, dat hem waarschuwt waar te zijn? Het is het vaste geloof, dat de waarheid altijd „edeler is dan een kroon.” Wanneer onreine gedachten het hart trachten binnen te dringen, wat is het, dat den gevreesden indringer tracht buiten te sluiten? Het is het diep gewortelde geloof, dat reine en heilige gedachten slechts ons in staat stellen in Gods tegenwoordigheid te verkeerren. Het geloof is de onneembare vesting der ziel. Zoolang het geloof als koning in het hart eens menschen heerscht, zoolang zal hij het pad van eer, reinheid en oprechtheid volgen, dat hem naar God terugvoert.

Het Anker.

Wat is het, dat de ziel aan de waarheid vast doet houden?

„Idealen”, antwoordt de opvoeder. Maar zijn antwoord brengt ons tot een andere vraag, die een dieper antwoord verlangt. „Wat is het, dat onze idealen levend houdt? Geloof! Het is het geloof, dat ons den weg doet inslaan naar de vervulling onzer dierbaarste verlangens. Een twijfelaar wordt bewogen door alle wind en weer, maar de geloovige is standvastig en onwrikbaar in zijn streven naar hooger. In den strijd om het beste is het geloof het sterkste aller wapens.

Ongeloovigen zijn zorgeloos en roekeloos en twijfelaars keeren zich van het een naar het ander. Zij evenwel, die hun volle geloof op God hebben gesteld, zijn onwankelbaar als de rots der eeuwen. Zij zien met onvertroebelde oogen het hooge, verre doel en wenden zich noch ter rechter- noch ter linkerzijde. Er is geen gevoel, geen wijsheid en geen denkbeeld dat de plaats kan innemen van deze verheven gedachte: „Er is een leven, dat nimmer eindigt, er is een groote, rechtvaardige, almachtige Rechter; en elk mijner gedachten, wenschen of handelingen grieft of verheerlijkt dien Eenen, die alle dingen houdt in de holte Zijner hand.” Deze grootste aller gedachten is de ruggegraat van ieder groot karakter. Wel zeide de dichter:

Toch, in den storm dezer tijden,
Bewogen door den wilden vloed,
Weet ik - ondanks al het lijden:
Dit eene: God is goed.

De macht.

Geloof is macht. „Alle dingen zijn mogelijk dengene, die gelooft.” Aldus sprak de grootste aller leeraars. De woorden zijn geen

dogma. Zij, die ze werkelijk aanvaardden, hebben ontdekt, dat het de waarheid was. De vrouw, die twaalf jaren lang door ziekte gekweld was geweest, behoorde tot deze weinigen. Toen zij Jezus langs zag komen, zeide zij tot zichzelf: „Indien ik slechts de zoom van Zijn kleeft mag aanraken, zal ik genezen.” Zij raakte de zoom aan en onmiddellijk daarop was zij genezen. Hoe werd deze wonderbaarlijke genezing tot stand gebracht? Let op wat de Meester tot haar zeide:

„Uw geloof heeft u gezond gemaakt.” Het geloof van Martha, de zuster van Lazarus, was zelfs nog grooter. Na den dood van haar broeder kwam Jezus in haar woning. Toen zij hem zag, zeide zij in de overtuiging haars harten: „Heer, indien Gij hier waart geweest, zou mijn broeder niet gestorven zijn”. Haar hart was zoo rein, zoo waar en zoo sterk, dat zij geloofde, dat indien Jezus aanwezig was geweest, toen de brandende koorts het lichaam van haar broeder sloopte, het woord van den Meester in staat zou zijn geweest den zieke te genezen. Doch er leefde in haar ziel een nog sterker hoop, want zij voegde er aan toe: „Maar ik weet, dat zelfs nu, wat Gij God zult vragen, Hij het U zal geven.”

Dit is een van de sterkste woorden, die ooit gesproken zijn. Het kwam uit een hart, dat groot en sterk genoeg was om te gelooven, dat één woord van den Meester voldoende was om den dood zijn prooi te ontrukken en het graf te noodzaken zijn bezit weer af te staan. Ziehier een volmaakt geloof. Wat kon nu nog zulk een diep vertrouwen in God

in den weg staan? Geen wonder dat de Meester zeide: „Indien gij een geloof hadt als een mosterdzaadje, zoudt gij tot deze berg zeggen gaat heen en wordt in de zee geworpen.”

»Ik zeg u, sta op«.

De wedergeboorte van het Geloof.

Jezus de Christus was de groote leeraar en het voorbeeld van dit verheven geloof. Hij schonk het als een kostbare erfenis aan zijn geloovige discipelen. Zij op hun beurt gaven het aan eenige anderen. Deze behielden het eenigen tijd, doch helaas begonnen zij spoedig te twijfelen. Zij vonden het eenvoudiger in de relikwie van een echte heilige te gelooven dan het echte geloof van een Heilige te behouden. Daarna kwam de gewoonte, dat men een metalen kruis ging dragen. De menschen vonden het gemakkelijker naar het kruis te kijken, dat sommigen droegen, dan zich aan den onzichtbaren God en Zijn beloften te

houden. Toen kwamen de afbeeldingen van heiligen. Wankelmoedige christenen vonden het gemakkelijker eenige woorden te mompelen voor een metalen of steenen afbeelding van een apostel, dan in geloovig vertrouwen tot God te spreken, zooals de apostelen deden. Aldus ging het geloof heen en stierf en bijgeloof nam zijn plaats in. En achter dat bijgeloof aan kwamen de duisternis, de onwetendheid en het barbarisme der middeleeuwen.

Maar de donkere nacht van den twijfel werd door een helderen dag gevolgd. Het geloof is herboren. In den aanvang van de negentiende eeuw, vroeg een jonge man met de ziel van een profeet en de oogen van een ziener, God

om wijsheid in ernstig gebed, om hem te leiden in zijn zoeken naar waarheid. Terwijl hij bad, verscheen een kolom van licht boven zijn hoofd. In dat licht stonden twee hemelsche Wezens. Een van hen wees op een ander, zeggende: „Deze is Mijn geliefde Zoon, hoort Hem.”

De jonge man luisterde naar de stem, die eenmaal den storm had doen bedaren en het geweld der golven had gestild. Op dien dag sprak een mensch met zijn God. Op dien dag werd het Geloof wederom geboren.

Gezegend, driewerf gezegend zijn zij, wier harten aan deze heilige vlam worden ontstoken. In hen huist Godenkracht.

* * *

BIJ DE VOORPAGINA

Schijn hedriegt.

Wanneer men de afbeelding op den omslag oppervlakkig bekijkt, krijgt met den indruk de ruïne van een grooten Hindoe-tempel voor zich te hebben. In werkelijkheid zijn het grillige rotsformaties in Bryce Canyon in den Staat Utah.

Wind en regen, vorst en zonneschijn hebben hun invloed op de harde, schijnbaar onverwoestbare rotsen doen gelden en hun den fantastischen vorm gegeven, welken zij thans bezitten en die den aanschouwer bij een oppervlakkige kennismaking den indruk geven geheel iets anders voor te stellen, dan zij werkelijk zijn.

Zoo gaat het in de natuur meer, doch ook in het leven van den mensch. Vaak oordeelt men naar een indruk, die niet juist is en de werkelijkheid niet weergeeft. En omdat men zich daarvan niet altijd bewust is, moet men altijd voorzichtig zijn in zijn oordeel en bedenken, dat wat men ziet wel eens gezichtsbedrog, geestelijk gezichtsbedrog kan zijn.

In verband met de Zendingsconferentie kunnen zoonoodig op Zondag 12 Mei a.s. de vergaderingen gesloten worden.

Het Zendingsbestuur.

1 MEI 1940

VAN DE REDACTIE

DE LOGICA VAN ONVERVULDE PROFETIE.

SEDERT DE verschijning van het „Mormonisme” zijn door critici vele voorspellingen de wereld ingezonden, in welke de datum werd vastgelegd waarop de Mormoonsche Kerk zou ten onder gaan. Een overzicht over periodiek verschijnende litteratuur tusschen de jaren 1830 en 1860 bevat genoeg uitingen betreffende het lot van de Heiligen der Laatste Dagen om een heel boekdeel te vullen, welke bovendien, afgezien nog van hun humoristische zijde, een stevig bewijs leveren voor de goddelijkheid der Mormoonsche Kerk. Dit eigenaardige verschijnsel, dat de wereld „Mormonisme” noemt en dat volgens een schrijver „geboren was uit lichtgeloovigheid en zijn dood zal vinden in verlichting”, is — indien men de zeer vele voorspellingen mag gelooven — ten doode gedoemd. De datum van dit overlijden werd algemeen opgegeven te vallen in een periode, kort na den dood van Brigham Young. De vijanden, er niet in geslaagd zijnde de aanspraken van Joseph Smith teniet te doen, lieten nu de zaak over aan critici. Dit was een logische stap. Wij vernamen toen, dat de Kerk uitsluitend in stand werd gehouden door den onverzettelijken wil en persoonlijkheid van den opvolger van Joseph Smith. Als kerk beschikte zij over geen andere inwendige macht dan die, welke in een of twee harer leiders werd aangetroffen.

De ruimte laat niet toe om de zeventien profetiën aangaande den dood van het Mormonisme, geuit door vele waarnemers, in hun geheel op te noemen. De schrijver wil evenwel trachten door een voorbeeld aan te toonen, dat deze onvervulde voorspellingen van de zijde dezer ontwikkelde waarnemers en critici, een krachtig bewijs leveren voor den goddelijken oorsprong van de Kerk. Deze voorspellingen, gegrond als zij zijn op koude logica met ontkenning van het bestaan van bovennatuurlijke machten, geven geen van alle een *verklaring* van het Mormoonsche probleem. Onze critici bewijzen ons een vrienden-dienst, niettegenstaande zij onze vernietiging voorspellen. Zij hebben zich in hun redeneering beroepen op de geschiedenis en dat hun conclusies logisch zijn, wordt reeds bij voorbaat toegegeven. De Logica wees uit, dat het Mormonisme sterven moest! Doch de wereld wordt niet altijd en uitsluitend door Logica geregeerd. Vaak verwart God de wijsheid der wijzen.

In een zeker maandblad van September 1864, zeventien jaar nadat de Mormoonsche pioniers de groote Zoutmeer-vallei waren binnengetrokken, verscheen een artikel van de hand van een scherpzinnig waarnemer en bestudeerder van het Mormoonsche probleem, dat toen veel opgang maakte. Het artikel is zeer interessant, al was het slechts als

een illustratie van het feit, dat het veel gemakkelijker is achterom te zien en geschiedenis te verifiëren, dan om voorwaarts te zien en gebeurtenissen te voorspellen. Wij vernemen, dan, dat de tact en de persoonlijke invloed van Brigham Young de hoeksteen zijn, waar de geheele structuur der Mormoonsche gemeenschap op rust.

Wij lezen :

„Zoolang hij blijft, zullen tachtigduizend van de meest uiteenlopende karakters, die van de zijwegen van het Christendom bijeen geveegd konden worden, voortgaan een samenhangend geheel te vormen. Van het oogenblik af, dat hij niet meer is, zal het Mormonisme en het Mormonendom onherstelbaar uiteenvallen. Wanneer hij sterft, zullen minstens vier elkander vijandige partijen, die hun oorsprong eenvoudig in zijn vergoddelijking hebben, hem de kroon van het hoofd rukken. Dan zal de wereld een scheuring aanschouwen, zooals zij nog nimmer heeft beleefd. Dan zal het Mormonisme verdwijnen en het zal een plaats krijgen in de geschiedenis der dwalingen”.

Hier spreekt de schrijver van de groote macht en invloed, die van Brigham Young uitgingen, doch merkt het volgende op : „Toch is het vreemd, dat deze geweldige invloed praktisch slechts voor het algemeen welzijn werd uitgeoefend. Zelfs Brigham Young's ergste vijand heb ik nog nooit hooren zeggen, dat hij „speculeerde”. Voorts : „Hij (Brigham Young) heeft, ondanks zijn gebrek aan ontwikkeling en training, een helder inzicht in hetgeen van een

man wordt vereischt, opdat deze zich in het Presidentschap kan doen respecteeren en zonder terughouding heeft hij zijn leven aan het bereiken daarvan gewijd.” Met het oog op het voorgaande verbaast het ons niet te hooren, dat Heber C. Kimball, tweede president en Brigham Young's trouwste aanhanger en in alle opzichten na hem de belangrijkste man, „volslagen onbekwaam is de onsamenhangende en in disharmonie verkeerende Mormonen bijeen te houden, indien hij hem mocht overleven.”

Wij krijgen hier dus een omlijnde voorspelling te aanschouwen. Ik behoef niet te zeggen, dat het een profetie is, die niet in vervulling is gegaan. Zij geeft echter het algemeen oordeel van onderzoekers op godsdienstig terrein over de jaren 1830 tot 1860. De geschiedenis heeft bewezen, dat dit oordeel verkeerd was. „Het Mormonisme schrompelde niet ineen, toen Brigham Young stierf. Er waren geen vier elkander vijandelijke partijen, die hem de kroon van het hoofd rukten en evenmin aanschouwde de wereld een scheuring. Het feit, dat het aantal Mormonen meer dan een half millioen bedraagt¹⁾ en het aanzien, hetwelk de Kerk geniet grooter is dan ooit, bewijst bovendien, dat het Mormonisme niet van de aarde is verdwenen en tot een geschiedenis van dwalingen is geworden. Een groot aantal secten, die ongeveer in dezelfde tijd als het Mormonisme ontstonden, zijn thans verdwenen en tot geschiedenis geworden, doch het Mormonisme is nog springlevend. De

¹⁾ In 1923. Red.

invloed der Kerk neemt steeds toe, op sociaal en opvoedkundig gebied zoowel als op godsdienstig terrein. Neen, het Mormonisme is niet verdwenen, men behoeft geen geschiedenis der dwalingen op te slaan om er iets over te vernemen.

Wij kunnen er echter zeker van zijn, dat wanneer in 1860 een commissie van de grootste geleerden ter wereld naar Utah was gezonden om de polsslag van het Mormonisme waar te nemen: historici, economen, sociologen en juristen, zij allen één in hun oordeel zouden zijn geweest, dat de zoeven genoemde schrijver gelijk had en dat het Mormonisme ten doode was opgeschreven. In de twintigste eeuw zou het toch geen stand kunnen houden. Maar het Mormonisme bleef leven en vestigt de aandacht van de geheele wereld op zich. Waarom? Dat is inderdaad een belangrijke vraag. Wanneer niet minder dan een autoriteit als Richard T. Ely toegeeft, dat zijn onderzoekingen nog nooit zulk een perfecte organisatie als de Mormoonsche Kerk aan het licht hebben gebracht, hoe moeten wij dan dat alles verklaren?

Mogen wij hieruit niet de gevolgtrekking maken, dat de bovengenoemde onvervulde profetie met groote logica voor zichzelf spreekt? Bevat zij niet een getuigenis van groot gewicht, bewijzende, of althans de aanwijzing gevende, dat wettige, Goddelijke leiding, in handen gelegd van wilskrachtige Heiligen der Laatste Dagen, het geheim hunner sterkte is? Geen betere dienst kan aan het Mormonisme worden bewezen, dan het licht te werpen op het karakter van den oprichter der Kerk en de leiders van Zion, van den beginne af tot heden toe. Hoe meer onvolmaaktheden worden openbaar gemaakt, hoe meer mensche-lijke zwakheden aan het licht worden gebracht, des te grooter wordt het wonder, dat Mormonisme heet.

Wij zijn in dit opzicht onzen critici veel dank verschuldigd, want hoe meer zij op onze inhaerente gebreken hebben gewezen, hoe grooter onze volhardende sterkte wordt. Het is Gods sterkte en niet die eens menschen.

(Overgenomen).

• • •

Gezamenlijke opzegging voor de maand Mei.

AVONDMAALSVERS

Dat wij dan steeds indachtig zijn
Uw lijden, o, zoo bang,
Volbracht voor ons op Golgotha;
De liefde was Uw drang.

Nephi 3:7: „Ik weet, dat de Heere geenszins bevelen aan de kinderen der menschen geeft zonder hen den weg te bereiden om die geboden te kunnen volbrengen.”

Vaarwel af . . . tot weerziens

Italië, Genua, 19 April 1940.

Mijn lieve vrienden.

De landreis is goed volbracht en nu sta ik op het punt de oceaan over te steken naar Zion. Mijn gedachten zijn de laatste dagen steeds bij u geweest en het zijn ongetwijfeld dankbare gedachten en herinneringen, die ik nooit meer zal vergeten.

En terwijl ik in mijn hotelkamer zit te schrijven, denk ik: Laat ik nog meer schrijven dan alleen afscheidswor- den. Nu dan komen de volgende punten naar voren

De Heiligen der Laatste Dagen hebben een groote zending te vervullen en juist in deze dagen vooral. In deze chaos van gedachten en menselijke verwildering worden de Heiligen geroepen om de eenig mogelijke fundatie te leggen, die nieuwe orde zal scheppen in deze toestanden. Zij hebben een groot werk te doen, zoowel voor de dooden als de levenden en daarnaast de voorbereidingen te maken voor de waardige ontvangst van Christus, den Heere, die in het Duizend jarig rijk zal regeeren. Dat wij toch allen tot het besef mogen komen wat onze plichten en verantwoordelijkheden zijn. Dat wij mogen leven als Heiligen der Laatste Dagen in de volle beteekenis van het woord en de geboden nauwgezet zullen nakomen.

Laten wij onze gebeden niet vergeten. Biddende leden worden krachtige leden. Zooals iemand eens heeft gezegd: „Zij die het verst in de school van het gebed zijn, smaken het genoeg en dichtst bij God te zijn.” Het schijnt, dat zij meer het bestaan van God kennen, meer en beter Zijn plannen gaan verstaan. Ja, bidden maakt ons sterk. Het was door het gebed, dat onze gezegende Heiland kracht vond in uren van smart en pijn en vol hield tot het einde.

Laten wij het Woord van God bestudeeren. Wij kunnen ons heele leven hier op bouwen. Wij zullen door nauwgezette lezing van de mooie woorden tot alle menschen gericht, onze getuigenis voelen groeien van dag tot dag. En wat hebben wij meer noodig dan een sterke getuigenis? Een getuigenis, die ons zal en kan redden van het verkeerde pad, dat juist nu door groote menigten betreden wordt.

Laten wij eerlijk staan tegenover God in onze tienden en vastengaven. Zij zijn voor de vooruitgang van Zijn Kerk en voor onze eigen groei in het geloof.

Laten wij elkander liefhebben. Dit beteekent, dat het welzijn van onze broeder en zuster ons even na aan het hart ligt als het welzijn van ons zelf. Dit beteekent, dat wij nooit kwaad van elkander moeten spreken. Indien wij onze broeder of zuster niet lief hebben, die wij zien, hoe kunnen wij dan den Vader in den Hemel liefhebben, Dien wij niet zien?

Dit zijn enkele woorden, die ik gaarne bij u zou willen achter-

laten. Verlaat het pad van ongerechtigheid en schaart u onder den vaan der waarheid. Geeft al uw krachten aan de leiders in Zijn Kerk en gaat moedig voorwaarts, vol geloof en met een biddend hart. Veroordeelt niet,

maar bouwt op. Zoo kan de Nederlandsche Zending groeien. God zegene u allen.

Uw altijd blijvende Broeder
in het Evangelie,

J. Schipaanboord Jr.

* * *

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Ontslagen.

Op 15 April j.l. werd eervol als Zendingssecretaris ontslagen br. J. Schipaanboord Jr. Op 17 April vertrok hij vanuit Den Haag naar Parijs, vervolgens naar Genua, om vandaar met het s.s. „Washington” naar Amerika te vertrekken. Vele kerkleden en vrienden waren op het station aanwezig om hem vaarwel te zeggen.

Wij wenschen hem een behouden aankomst en de zegeningen des hemels op zijn verderen levensweg.

Gehuwd.

Op 3 April j.l. werd te Den Haag door Oud. J. Schipaanboord Sr. het huwelijk ingezegend van broeder H. D. Mieremet en zr. E. Kaptein.

Op 5 April j.l. werd te Utrecht door Oud. G. T. Riebeek het huwelijk ingezegend van broeder D. Anjewierden en zuster J. Copier.

Voor deze inzegeningen waren speciale vergaderingen belegd en zeer veel belangstelling.

Wij wenschen beide paren veel geluk en voorspoed en God's keurzegeningen.

Huwelijksfeest.

Op 25 April 1940 was het 40 jaar geleden, dat broeder L. Schippers en zuster L. Schippers-Boerstra, van de gemeente Schiedam in den echt verenigd werden.

Op 19 Mei 1940 herdenken broeder J. Roelofs en zuster W. G. S. Roelofs-v. Bummelen van de gemeente Delft

* * *

den dag, dat zij vóór 25 jaar in het huwelijk werden verbonden.

Beide paren wenschen wij God's zegeningen.

Overleden.

Op 14 April overleed door een noodlottig ongeval zuster Wilhelmina Bovenkerk van Amsterdam.

Een speciale rouwdienst werd in het Kerkgebouw aan de Weteringschans gehouden, vanwaar het stoffelijk overshot grafwaarts werd gebracht.

Dat de God des Hemels de nabestaanden zal troosten en sterken in dit zware verlies.

Verhuizing.

De abonné's van „De Ster,” worden vriendelijk verzocht bij verhuizing hun nieuw adres aan het Zendingskantoor, Laan van Poot 292, op te geven. Regelmatig ontvangen wij „De Ster” retour, met de bemerking: „Vertrokken zonder adres.” Aan het postkantoor zijn speciale briefkaarten voor dit doel verkrijgbaar voor den prijs van f0.01½.

Geboren.

Broeder en zuster Strietman van de Amsterdamsche gemeente berichtte ons, dat op 24 April j.l. hun een zoon werd geboren.

Wij wenschen dit paar van harte geluk met de vermeerdering van hun gezin, en hopen, dat God hun zal zegenen met het door Hem gegeven pand.

Er is niets op tegen, met iemand van meening te verschillen; doch let op de manier van redetwisten.

Vragen

VAN PROTESTANTEN

Uit „Der Wegweiser.”

1. *Wordt een doop, die in een andere Kerk dan de uwe door onderdompeling wordt verricht, door de Mormoonsche Kerk als geldig erkend?*

Wij beroepen ons op het Nieuwe Testament en erkennen slechts één autoriteit en alleen dien doop, die in onze Kerk is verricht, zelfs wanneer een andere Kerk haar doop eveneens door onderdompeling zou voltrekken. Om een doop geldigheid te verleen, is autoriteit noodzakelijk. Zie Hand. 19: 1—6.

2. *Hoe kan God zich aan den mensch openbaren, waar toch in den Bijbel duidelijk staat, dat geen oog God ooit heeft gezien?*

Het natuurlijke oog kan God niet aanschouwen, doch door den Heiligen Geest hiertoe in staat gesteld, kan de mensch God met zijn geestelijke oogen zien.

Door moderne openbaring weten wij, dat de menschen hierbij vaak aan dwaling onderhevig zijn. Zie L. en V. 67: 11. In de Paarl van Groote Waarde wordt ons over het visioen van Mozes iets medegedeeld. (P. van G.W. 1: 11).

3. *Wat heeft uw Kerk den protestant aan te bieden?*

Deze Kerk biedt den Protestant het ware Verlossingsplan aan, waardoor iedereen de voorwaarden voor de intrede in het Koninkrijk Gods kan leeren kennen en aldus tot zijn Vader in den Hemel kan terugkeeren.

De boodschap van de Kerk van Jezus Christus gaat de geheele wereld aan. De mensch moet zich van zijn zonden bekeeren, zich laten doopen en den Heiligen Geest ontvangen. Dan en dan alleen is hij in staat de zegeningen deelachtig te worden, die dengene volgen, die zich aan Gods plan onderwerpt. Iedereen, hetzij Protestant of Katholiek of wat ook, zal dan tot de ontdekking komen, dat de wetten, welke aan de zegeningen, die God aan de Zijnen heeft beloofd, zijn verbonden, gehoorzaamd moeten worden, ten einde eeuwige vreugde te kunnen genieten.

4. *Waarom viert u den zevenden dag niet als den Sabbat?*

Wij houden op den zevenden dag geen Sabbat, wijl ons door directe openbaring is geboden den Zondag als zoodanig te vieren.

Op Zondag, den 7den Augustus 1831, ontving de profeet Joseph Smith de openbaring dezen dag als den dag des Heeren te beschouwen. Sedert de schepping der aarde is steeds één van de zeven dagen als rustdag vastgesteld geworden. Het doet er niet toe, welke dag van de week dat is, want God zegt: „Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk verrichten.” Zoo lang wij geregeld zulk een rustdag in acht nemen, maakt het niets uit, welken dag in de week wij daarvoor kiezen. Christus zeide, dat de Sabbat voor den mensch was gemaakt en niet de mensch voor den Sabbat. Wij

lezen echter, dat ten tijde der Apostelen, deze na den dood van Christus zich verzamelden op den eersten dag der week en het brood braken, den Christus eerden en allen, die geloofden, bevalen hetzelfde te doen. Het deed er niet toe, dat de dag werd veranderd, want de ware beteekenis en viering van den Sabbat was toch nog gebleven.

4. *Wat denkt u van het Oude Testament?*

Wij gelooven in het Oude Testament, voor zoover het juist vertaald is. Wij gelooven ook, dat door Christus deszelfs wetten zijn vervuld en door hoogere

wetten vervangen geworden zijn, welke Hij aan de wereld gaf en die in het verlossingsplan des Meesters vervat zijn.

Het feit, dat Jezus zich op het Oude Testament als op de „Wet“ en de „Profeten“ beriep, bewijst zijn echtheid, ofschoon niet elk woord als Gods woord kan worden aangemerkt. Die wetten echter, die alleen op het Joodsche volk betrekking hadden, zijn en waren niet voor de anderen bestemd, daar Christus deze door andere wetten verving, welke in het Evangelieplan voor alle menschen vervat waren en van welke de wet van Mozes slechts de voorlooper was.

* * *

ALLEN MET DE PINKSTERDAGEN NAAR DE

Zendingsconferentie

Hier volgt de dagindeeling van de vergaderingen:

Zaterdag 10 uur v.m.	Z.H.V.-ambtenaressen
Zaterdag 3.30 uur n.m.	Gemeentebesturen en ambtenaren- (essen) van alle organisaties
Zaterdag 7 uur n.m.	Muziekavond
Zondag 9 uur v.m.	Algem. Priesterschapsvergadering
Zondag 10.30 uur v.m.	Zondagsschool- en Jeugdwerk
Zondag 3 uur n.m.	O.O.V.-programma
Zondag 7 uur n.m.	Openbare vergadering
Maandag 9.30 uur v.m.	Sportdag
Maandag 7 uur n.m.	Tooneeluitvoering

Voor nadere bijzonderheden verwijzen wij naar het programma

De kleine Johannes

door Frederik van Eeden

Vervolg.

„ACH, DAT kunnen wij niet meer. Wij zijn het stadsvoedsel te veel gewend. En als men voorzichtig is en altijd oppast hun vallen en hun zware voeten te mijden, dan is het ondermensch wel uit te houden. Wij zijn gelukkig nog al vlug. Het ergst is, dat de mensch zijn eigen logheid verhelpt door een verbond te sluiten met de kat, — dat is een groote ramp, maar in het bosch zijn uilen en sperwers, en sterven moeten wij toch eenmaal allen. Nu, Johannes onthoud mijn raad — daar komt de meester!”

„Muisje! muisje! — ga niet weg. Vraag aan Windekind wat ik met mijn sleuteltje doen moet. Ik heb het om mijn hals gehangen, op mijn bloote borst. Maar Zaterdag wordt ik verschoond en ik ben zoo bang dat iemand het zien zal. Zeg mij, waar ik het veilig bergen kan, muisjelijf!”

„Onder den grond, — altijd onder den grond, — daar is alles het veiligst. Wil ik het bewaren?”

„Neen! niet hier op school.”

„Begraaf het dan buiten in de duinen. Ik zal aan mijn neef de veldmuis laten weten, dat hij er op passen moet.”

„Dank je, muisje!”

Bom! Bom! daar kwam de meester aanstappen. In den tijd dat Johannes zijn pen indoopte, was het muisje verdwenen. De meester, die zelf naar huis verlangde, schold Johannes achtenveertig strafregels kwijt. —

Twee dagen lang leefde Johannes in voortdurenden angst. Hij werd streng in het oog gehouden

en alle gelegenheid om naar de duinen te ontsnappen, hem ontnomen. Het werd Vrijdag en nog liep hij met het kostbare sleuteltje rond. Den volgenden avond moest hij verschoond worden, men zou het sleuteltje ontdekken en hem afnemen — hij ijsde bij de gedachte. In huis of tuin durfde hij het niet verbergen, — geen plekje scheen hem veilig genoeg.

Het werd Vrijdagavond en de schemering begon te vallen. Johannes zat voor het venster van zijn slaapkamer en keek verlangend naar buiten, over de groene heesters van den tuin, naar de verre duinen.

„Windekind! Windekind! help mij,” fluisterde hij angstig.

Daar ruischte een zachte vleugelslag naast hem, hij rook de geur van leliën van dalen en hoorde plotseling de bekende, zoete stem.

Windekind zat naast hem op de vensterbank en liet de klokjes van een lelie van dalen aan den slanken stengel wiegelen.

„Zijt gij daar eindelijk! — ik heb zoo naar u verlangd!” zeide Johannes.

„Ga met mij mede, Johannes, wij zullen uw sleuteltje gaan begraven.”

„Ik kan niet,” zuchtte Johannes droevig.

Doch Windekind vatte hem bij de hand, en hij gevoelde hoe hij, licht als het gepluisde zaadje van een paardebloem, wegzweefde door de stille avondlucht.

„Windekind,” zeide Johannes onder het zweven, „ik houd zoo veel van u. Ik geloof dat ik alle

menschen voor u zou willen geven en Presto ook.”

Windekind zeide : „en Simon ?”

„O, het kan Simon niet zooveel schelen, of ik van hem houd. Ik geloof, dat hij dat te kinderachtig vindt. Simon houdt alleen maar van de vischvrouw en dat ook alleen maar, als hij honger heeft. Geloofst ge, dat Simon een gewone kat is, Windekind ?”

„Neen, hij is vroeger een mensch geweest.”

Hoe-oe-oe! bom! — daar vloog een dikke meikever tegen Johannes aan.

„Kunt gij niet beter voor u uitkijken,” bromde de meikever — „dat elfengoed vliegt maar, alsof het de heele lucht in pacht had! Dat heb je van die nietsdoeners, die altijd maar voor hun plezier rondzwerven, — iemand als ik die zijn plicht doet, altijd voedsel zoekt en zoo hard eet, als hij kan, wordt er door uit den koers gebracht.”

Onder luid gebrom vloog hij verder.

„Neemt hij ons kwalijk, dat wij niet eten?” vroeg Johannes.

„Ja, dat is zoo meikever-gewoonte. Bij de meikevers wordt het als hoogste plicht beschouwd, veel te eten. Wil ik u eens de geschiedenis van een jongen meikever vertellen ?”

„Ja, doe dat, Windekind.”

„Het was een mooie, jonge meikever, die pas uit den grond was gekropen. Nu, dat was een groote verrassing. Een geheel jaar had hij onder de donkere aarde gezeten en gewacht op den eersten warmen avond. En toen hij zijn kop uit de kluitjes stak, bracht al dat groen en het wuivende gras en de zingende vogels hem geheel in verlegenheid. Hij wist niet, wat

hij eigenlijk beginnen moest. Hij betastte de grashalmpjes in de buurt met zijn spriet en stak die waaivormig uit. Daaraan merkte hij, Johannes, dat hij een mannetje was. Hij was heel mooi in zijn soort, had glanzige, zwarte pooten, een dik, bestoven achterlijf en een borstschild, dat als een spiegel glom. — Gelukkig zag hij al gauw, niet ver van hem vandaan, een anderen meikever, wel niet zoo'n mooie, maar een die al een dag vroeger was uitgevlogen en dus al heel oud was. Heel bescheiden, omdat hij nog zoo jong was, roept hij dezen aan.”

„Wat wou je, vriendje!” zegt de tweede uit de hoogte omdat hij zag, dat het een nieuwelings was, „wou je mij den weg vragen?”

„Neen, ziet u!” zeide de jongste beleefd, „maar ik weet niet, wat ik hier doen moet. Wat doet men zoo als meikever ?”

„Zoo! zoo!” zeide de ander, „weet je dat niet. Nu, dat neem ik niet kwalijk, ik ben óók zoo geweest; luister maar goed, dan zal ik het je zeggen. De hoofzaak in het meikever-leven is eten. Niet ver hier vandaan is een kostelijke lindenhaag, die is daar voor ons gezet om er zoo vlijtig mogelijk van te eten.”

„Wie heeft die lindenhaag daar neergezet?” vroeg de jonge kever.

„Wel, een groot wezen, dat het heel goed met ons meent. Iederen morgen komt hij langs de haag en wie dan het meeste gegeten heeft, neemt hij tot zich, in een heerlijk huis, waar een helder licht schijnt en waar alle meikevers gelukkig bijeen zijn. Wie echter, in plaats van te eten, den ganschen nacht blijft rondvliegen, wordt door de vleermuis gevangen.”